

Cap sur l'école inclusive
en Europe

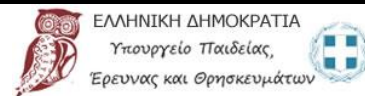
Najlepsze praktyki

„Nie, niech pani nie żartuje”: studium przypadku

Sekcja modułu / R

Kontakt: Maria Souranaki marsour3@yahoo.gr

Strona internetowa: <http://blogs.sch.gr/1gymkama>

1^ο Γυμνάσιο Καματερού

1. Kontekst

12-letni Vassilis to uczeń z diagnozą zespołu Aspergera. Uczęszczał do gimnazjum Kamatero nr 1 przez 3 lata. Studium przypadku dotyczy jego pierwszego roku nauki, kiedy miał 12-13 lat, a obserwacje i interwencje dotyczyły lekcji o Odysei (2 godziny w tygodniu), literatury (2 h), j. greckiego (3 h) i starożytnej greki (2 h). W trakcie pierwszego roku szkolnego nie przydzielono mu żadnego dodatkowego wsparcia.

Vassilisowi dokuczali koledzy z klasy. Nie rozumiał on podobieństw i zapożyczeń z Odysei w literaturze, ani pojęć abstrakcyjnych, ale nie zadawał pytań, żeby lepiej je zrozumieć. Bardzo często był nieobecny myślami, choć tego nie pokazywał, okazywało się to dopiero po pytaniach od nauczyciela. Nie potrafił również odrabiać zadań domowych (ze względu na wyszukiwanie podobieństw i abstrakcyjne pojęcia) – robiła to za niego mama.

Jego koledzy z klasy nie spędzali z nim czasu na przerwach i drażnili go „dla zabawy”, żeby wyśmiewać jego reakcje.

2. Cele

Vassilis potrzebował:

- Poczuć się pewnie w przestrzeni klasy, zaufać nauczycielom i kolegom
- Zacząć skupiać się podczas lekcji i rozumieć pojęcia, zacząć odrabiać własne zadania domowe
- Poczuć się częścią grupy podczas lekcji i przerw
- Tego, by wszyscy uczniowie w klasie mieli świadomość jego trudności
- Zaangażowania szkoły, nauczycieli i rodziców, którzy powinni zaufać swojemu dziecku

2. „Najlepsze praktyki”

- Układ ławek, miejsce ucznia i sąsiad z ławki nie uległy zmianie
- Jego praca została zindywidualizowana, dostał personalne wyjaśnienia i instrukcje
- Kiedy przebywał w swojej „bańce”, nauczyciel, zawsze bardzo czujny, przywracał go do rzeczywistości, stukając w biurko i mówiąc: „Dzieci, Vassilis – skupcie się na lekcji”
- Dwóch uczniów, którzy już wcześniej się przyjaźnili, zaczęli spędzać z nim czas na każdej przerwie
- Kiedy Vassilis był nieobecny, uczniowie utrzymywali z nim kontakt
- O wszystkim byli informowani jego rodzice.

4. Ewaluacja działań

Opisane powyżej działania miały pozytywny skutek.

W trakcie roku szkolnego uczeń zaczął się trochę otwierać.

Nie podobały mu się zmiany, jakich miał dokonać, ale je zaakceptował.

Sam przyszedł poprosić o indywidualną pracę i niezbędne wyjaśnienia, mówiąc „nie rozumiem”.

Kilka razy wprowadzano poprawki i zapewniono mu dodatkowe instrukcje.

Odzyskał pewność siebie i odpowiadał na pytania podczas lekcji.

Jego mocną stroną była dobra pamięć.

Kiedyś pewna lekkomyślna nauczycielka zażartowała podczas lekcji i widząc twarz Vassilisa bez wyrazu, bo uczeń nie zrozumiał żartu, spytała go: „Możemy czasem zażartować?” na co on odpowiedział: „Nie, niech pani nie żartuje!”

Coraz więcej kolegów zapraszało go do swojego kręgu, a przede wszystkim przestali mu dokuczać.

W drugiej i trzeciej klasie nauki w gimnazjum otrzymał dodatkowe wsparcie.

Obecnie ukończył już gimnazjum z bardzo dobrymi wynikami.

5. Ograniczenia

1. Infrastruktura fizyczna
2. Dodatkowy nauczyciel pomocniczy

.

6. Perspektywy

Zawartość tej fiszki może być wykorzystana jako przykład przez nauczycieli, którzy nie specjalizują się w pedagogice specjalnej, do behawioralnego i kognitywnego radzenia sobie z uczniami z zespołem Aspergera i z ich rodzicami.